

Инженерътъ трепна неприятно, удари механически съ бастуна си и не можа да каже нито дума. Споменътъ за дѣлбата падна като хрчка върху хубавитѣ му възпоменания. И пжтя на неговото издигане — тъкмо това, което не искаше да си спомни тукъ, — се завъртѣ като лента въ съзнанието му. Баща му, стария Тодоръ Хаджийски, дълги години служи като акцизентъ. Постоянниятъ страхъ предъ образованитѣ и надути началници, добриятъ и лекъ животъ, който живѣха, събуди у него непреодолимо желание да изучи и той синъ. Маринъ тръгна добре въ учението и стариятъ се усмихваше самодоволно. Пестѣше малката си заплата, криеше паритѣ отъ продаденото жито и гледаше сърдито и недоволно синъ си Никола, когато понякога му спомняше за голѣмитѣ харчове въ учението. Но не падна. Маринъ свърши гимназия. Баща му поиска да го назначи за учителъ въ селото, за да му прибира заплата. Но Маринъ бѣше направилъ вече смѣтката си — той се настани въ едно забутано родопско селце и почна да пести. Следъ четиригодишно учителствуване замина да следва. Обяви, че една млада учителка щѣла да му помага, дори еднажъ, на пжтъ за града следъ свършването на учебната година, я представи и на домашнитѣ си. Въ надвечерието на Балканската война Маринъ се завърна — гордъ, напетъ, възсукъ, но изнеженъ, сѣкашъ никога не бѣше го пекло слънце. Стариятъ сияеше.

— Маринъ, кажи го, се нареди . . .

Тогавъ Никола намѣри случай да му загатне за имота

— Кое? Да дѣли ли? — Питаше зачуденъ бащата. — Инженеръ, ще седне съ твоитѣ пършиви ниви да се занимава . . .